

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 51/2026-58

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **BS spol. s r.o. Building service**, Pezinská 1098, Malacky, IČO: 35 933 917, zastúpenej URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava III (pôvodne Okresného súdu Bratislava I) v konaní vedenom pod sp. zn. B1-27Cb/148/2015 v období po právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 188/2020-33 z 13. júla 2020 a postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3Cob/233/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 20. augusta 2024 a doplnenou podaniami zo 17. septembra 2024, 18. novembra 2024, 17. decembra 2024, 17. januára 2025, 17. februára 2025, 18. marca 2025, 17. apríla 2025 a 17. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských (ďalej len „dohovor“) a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom Mestského súdu Bratislava III [(ďalej len „mestský súd“); pôvodne Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“)] v konaní vedenom pod sp. zn. B1-27Cb/148/2015 v období po právoplatnosti nálezů ústavného súdu č. k. III. ÚS 188/2020-33 z 13. júla 2020 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3Cob/233/2022 (ďalej spolu len „napadnuté konanie“). Súčasne sa domáha vyslovenia porušenia

svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty postupom mestského súdu a postupom krajského súdu v napadnutom konaní. Sťažovateľka navrhuje, aby jej ústavný súd priznal finančné zadostučinenie 16 000 eur od mestského súdu a 8 000 eur od krajského súdu a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a doplnení vyplýva, že na základe žaloby doručenej 17. augusta 2015 pôvodne Okresnému súdu Bratislava I sa sťažovateľka domáhala určenia neplatnosti odstúpenia od zmluvy o dielo a určenia neplatnosti zmluvnej pokuty. Okresný súd rozsudkom č. k. 27Cb/148/2015-144 zo 6. júna 2019 žalobu zamietol a žalovanej priznal náhradu trov konania. Krajský súd uznesením č. k. 3Cob/14/2020-227 z 10. februára 2020 na odvolanie sťažovateľky zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Okresný súd následne uznesením č. k. 27Cb/148/2015-332 z 13. septembra 2022 podľa § 164 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) prerušil konanie do právoplatného skončenia konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 31Cb/97/2015 medzi tými istými sporovými stranami, ktorého predmetom je plnenie z totožnej zmluvy o dielo a v ktorom sa ako prejudiciálna otázka rieši platnosť odstúpenia od zmluvy o dielo. Krajský súd, rozhodujúc o odvolaní sťažovateľky, uznesením č. k. 3Cob/233/2022-361 z 30. marca 2023 predmetné uznesenie súdu prvej inštancie o prerušení konania potvrdil. V napadnutom konaní, ktoré je právoplatne prerušené, ani v konaní vedenom pod sp. zn. 31Cb/97/2015 do dňa podania ústavnej sťažnosti rozhodnuté nebolo.

4. Na základe skôr podanej ústavnej sťažnosti (doručenej ústavnému súdu 21. apríla 2020, pozn.), v ktorej sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 188/2020-33 z 13. júla 2020, právoplatným 4. augusta 2020, vyslovil porušenie jej namietaných práv z dôvodu opakovanej nečinnosti a neefektívnej činnosti okresného súdu. Ústavný súd súčasne okresnému súdu formuloval príkaz konať a sťažovateľke priznal primerané finančné zadostučinenie 500 eur a náhradu trov konania.

5. Ďalšia ústavná sťažnosť sťažovateľky smerujúca proti postupu okresného súdu a krajského súdu v napadnutom konaní bola uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 384/2022-87 z 30. júna 2022 odmietnutá z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

6. Sťažovateľka v aktuálne prejednávanej ústavnej sťažnosti namieta celkovú dĺžku konania v trvaní takmer 10 rokov a zdôrazňuje, že napriek predošlému nálezu ústavného súdu a jeho príkazu konať bez zbytočných prietahov všeobecné súdy ďalšie vyše štyri roky nepostupujú v jej veci plynulo a efektívne. Ďalej uvádza, že sa na prietahoch v konaní, ktoré nie je po právnej a skutkovej stránke zložitá, nepodieľala a že má záujem na urýchlennom a spravodlivom rozhodnutí vo veci samej.

7. Ústavný súd z verejne dostupného výpisu z obchodného registra vedeného mestským súdom zistil, že uznesením č. k. B1-33CbR/180/2020-50 z 15. mája 2025, právoplatným 24. júna 2025,

mestský súd zrušil sťažovateľku ako obchodnú spoločnosť a k výmazu sťažovateľky z obchodného registra zatiaľ nedošlo.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty v napadnutom konaní mestského súdu (predtým okresného súdu) v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 188/2020 z 13. júla 2020 a v súvisiacom odvolacom konaní krajského súdu. V dôsledku namietaných prietahov malo podľa sťažovateľky dôjsť aj k porušeniu jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty.

9. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť a ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

11. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. K odstráneniu tohto stavu dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

12. Ústavný súd poukazuje predovšetkým na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej prerušenie konania možno považovať za prekážku konania. Ak nedôjde k odpadnutiu prekážky prerušeného konania postupom predvídaným zákonom, nemôžu sa v prerušenom konaní vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty účastníkov, a tým aj k naplneniu účelu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto nečinnosť všeobecného súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu neposudzuje ako zbytočné prietahy v konaní (m. m. I. ÚS 65/03, I. ÚS 214/06, IV. ÚS 408/2011, III. ÚS 138/2024).

13. Ústavný súd už v minulosti zaujal názor (napr. IV. ÚS 221/03), že pri fakultatívnom prerušení konania podľa § 164 CSP musí konajúci súd dôsledne zvážiť, či prerušenie konania prispeje (alebo je dokonca predpokladom) k spravodlivému rozhodnutiu vo veci (t. j. k naplneniu dikcie čl. 46 ods. 1 ústavy) a či tak tento dôvod prerušenia konania preváži nad záujmom na postupe

bez zbytočných prietáhov, ktorý je rozhodnutím o prerušení konania dotknutý. Pri fakultatívnom prerušení konania (na rozdiel od obligatórneho prerušenia podľa § 162 CSP) je to práve konajúci súd, ktorý vyvažuje jednotlivé záujmy stojace pri prerušení konania proti sebe – záujem na spravodlivom rozhodnutí veci a záujem na konaní bez zbytočných prietáhov. Odôvodnené prerušenie konania predstavuje zákonnú prekážku v konaní, ktorej existencia v zásade nespôsobuje zbytočné prietahy (napr. I. ÚS 214/06, IV. ÚS 328/09, III. ÚS 73/2022).

14. Dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je aj absencia zistenia možnosti vysloviť porušenie označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06).

15. Vo vzťahu k postupu mestského súdu (predtým okresného súdu) v konaní vedenom pod sp. zn. B1-27Cb/148/2015 po právoplatnosti ostatného nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 188/2020, teda od 4. augusta 2020, ako aj postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3Cob/233/2022 ústavný súd konštatuje, že pre posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti je rozhodujúci stav v čase jej podania, t. j. 20. augusta 2024, keď napadnuté konanie už bolo prerušené. Podľa právneho názoru okresného súdu prezentovaného v uznesení o prerušení konania sa v konaní vedenom pod sp. zn. 31Cb/97/2015 rieši otázka, ktorá bude mať pre rozhodnutie v napadnutom konaní podstatný význam, keďže sa ako predbežná otázka posudzuje platnosť odstúpenia od predmetnej zmluvy o dielo. Prevedené na skutkový a právny stav vo veci sťažovateľky ústavný súd považuje za ústavne udržateľnú aktuálnu procesnú situáciu, keď súd rozhodol v spore o určenie neplatnosti odstúpenia od zmluvy o dielo a určenie neplatnosti zmluvnej pokuty vyčkať na rozhodnutie v prejudiciálne súvisiacom spore.

16. Vzhľadom na skutočnosť, že od 30. marca 2023 je napadnuté konanie právoplatne prerušené, je zjavne vylúčené, aby sa mestský súd alebo krajský súd v danom období dopustili zbytočných prietáhov a porušili tak sťažovateľkou označené práva. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zbytočnými prietahmi mestského súdu a krajského súdu v napadnutom konaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

17. Ústavný súd ďalej zdôrazňuje, že k ochrane základných práv a slobôd nemôže pristupovať formalisticky, ale musí skúmať, či medzi namietaným postupom orgánu verejnej moci a tvrdým porušením základných práv a slobôd existuje príčinná súvislosť. Inak povedané, aj v tomto konkrétnom prípade dôsledne skúmal, či sťažovateľkou namietaný postup všeobecných súdov mohol mať vplyv na stav právnej (ne)istoty sťažovateľky, a teda či tento postup mohol predstavovať zásah do jej základných práv v materiálnom zmysle. Tiež je potrebné zdôrazniť, že okolnosti odôvodňujúce existenciu tejto príčinnej súvislosti musí prezentovať sťažovateľka, keďže v zmysle § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde je povinnosťou sťažovateľa uviesť konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa neho dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

18. V súvislosti so zistením ústavného súdu, že obchodná spoločnosť sťažovateľky je od 24. júna 2025 právoplatne zrušená, je preto potrebné doplniť, že v materiálnom kontexte sťažovateľka nijako bližšie nekonkretizovala, ako mala byť postupom všeobecných súdov

v napadnutom konaní, ktoré je od marca 2023 právoplatne prerušené, ukrátená na svojich právach, keď rozhodnutie o jej zrušení neprezentovala ústavnému súdu ani v početných doplneniach ústavnej sťažnosti. Pritom konanie o zrušenie spoločnosti sťažovateľky začalo ešte 5. decembra 2020 pred okresným súdom. Z uvedeného dôvodu (absencia relevantnej argumentácie) bolo možné ústavnú sťažnosť odmietnuť aj podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

19. Pri posudzovaní namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zbytočnými prietiahmi ústavný súd vychádza z názoru, že k vysloveniu porušenia tohto práva môže dôjsť, len ak namietané zbytočné prietahy, ako aj celková doterajšia dĺžka preskúmaného súdneho konania signalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci (najmä predmetu konania, teda toho, čo je pre sťažovateľa v stávke) možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti – *denegatio iustitiae*. Vzhľadom na to, že napadnuté konanie v čase podania ústavnej sťažnosti a ani v súčasnosti nesignalizuje možnosť ani len porušenia práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, v dôsledku zbytočných prietahov nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

20. V petite svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľka namietala tiež porušenie svojho práva podľa čl. 47 charty. Z čl. 51 ods. 1 charty vyplýva, že ustanovenia charty sú určené pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Európskej únie. Ústavný súd konštatuje, že v predmetnom konaní sa neaplikovalo právo Európskej únie, a teda ani charta nie je v tomto prípade aplikovateľná. Z uvedeného dôvodu je ústavná sťažnosť aj v tejto časti zjavne neopodstatnená, a ako takú ju ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

21. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu